

замълчалъ и се замислилъ; отъ лицето му изчезнало жестокоото изражение. Той заповѣдалъ да го почакаатъ и се отдалечилъ самъ въ кабинета си, за да се помоли Богу. Като излѣзълъ оттамъ, казалъ: нека хвърлятъ жребий, който да реши, кой отъ тримата трѣбва да умре! Тѣ отказали да хвърлятъ жребий и били готови да умратъ и тримата!

— А какво ще правятъ съ тѣхъ, татко?

— Ще ги застрелятъ.

Пакъ стѣпки... Не, това като че ли е вѣтъръ?

— Тр-р-рамъ-тамъ-тамъ; тара-тара-тамъ! — Отворете, въ името на Лорда-генерала.

— Татенце! войници! Азъ много обичамъ войниците; позволи ми азъ да имъ отворя.

Тя се хлъзнала отъ колѣнетѣ на баща си, затекла се до вратата и, като я отворила широко, извикала радостно:

— Влѣзте, влѣзте! Ето ги, татко. Тѣ сж гренадири! Азъ познавамъ кои сж гренадири!

Войниците влѣзли и се построили съ пушки въ рѣце; офицерътъ отдалъ честь. Полковникътъ станалъ и отговорилъ съ сжщото. До него стояла жена му, бледна, съ изкривено отъ ужасъ лице. Нито съ единъ звукъ не изразила тя своето отчаяние. Детето гледало учудено на това, което ставало предъ него. Дълга, безкрайно дълга прегръдка. Последвала команда: — Маршъ, въ крепостъта! И полковникътъ съ смѣли крачки излѣзълъ отъ кѣщи, а следъ него вървѣли войниците. Вратата се затворила.

— Виждашъ ли, мамичко, какъ всичко е добре! Ето на, татко отиде въ крепостъта, за да ги освободи.

II.

На другата сутринъ горката жена на полковника не могла да стане отъ леглото си; лѣкарътъ и болногледачката загрижено клатѣли глави и си шепнѣли. Не